

vinnou trpěti výkon pro tuto hypotekární pohledávku žalobkyně ve výši 500.000 Kč s přísl. povolené usnesením ze dne 21. června 1927 vnučené dražby jedné čtvrtiny velkostatku J., jí knihovně připsané, jakož i knihovní poznámku zahájení dražebního řízení. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Předpokladem pro oprávnění věřitele k odporování právnímu jednání jest podle § 8 odp. ř. čís. 337/14 ř. z. nejen vykonatelnost pohledávky a nemožnost, dojítí plného uspokojení exekucí na jmění dlužníkovu, nýbrž i, by věřitel byl odporovatelným jednáním podle § 2 čís. 3 odp. ř. ve svých právech zkrácen; zkrácení jest rozuměti tak, že odporování jest způsobilé přivoditi buď úplné nebo částečné uspokojení věřitele, nebo je aspoň ulehčiti, neb uspíšiti. Stačí, když bezúčinnost právního jednání zvýší možnost sáhnouti k cíli vedení exekuce na takové majetkové části, které odporovatelným jednáním z majetku dlužníkovy již vyšly, a když přivodí pro odporujícího věřitele příznivější situaci než byla před odporováním. Vyloučen byl by tedy odpůřčí nárok jen tehdy, kdyby nebylo naděje na zvýšení možnosti věřitelova uspokojení. Tak vysloveno v rozhodnutích čís. 5185, 8280 a 10.691 sb. n. s., na něž se poukazuje. Tohoto předpokladu zkrácení věřitelky v souzeném případě není, ano odporováním věřitele lze vytvořiti příznivější situaci pro něho a přivoditi naději na zvýšení možnosti k uspokojení jen tehdy, když jde jen o osobní dluh, pro nějž vůbec nelze neb obtížně lze nabýti exekučního titulu proti tomu, kdo odporovatelným jednáním dlužníkovy jmění nabyl. Toho však v souzeném případě není, ano jde o hypotekární pohledávku odporující věřitelky, která převodem $\frac{1}{4}$ velkostatku na žalovanou podle vlastního přednesu žalobkyně neutrpěla újmy ani na pořadí ani na jistotě ani na naději na stejné uspokojení jak před odporováním tak i po něm. Odporovatelným jednáním nenastala tu žádná jiná změna, leč ta, že žalobkyně by musila hypotekární žalobou si vymoci exekuční titul proti žalované. Touto hypotekární žalobou by nebylo však stíženo vymáhání hypotekární pohledávky žalobkyně o nic více, než odpůřčí žalobou proti ní podanou, ano není předpokladů pro to, že by pravoplatné ukončení sporu o hypotekární žalobě vyžadovalo více času, než pravoplatné ukončení odpůřčího sporu. Naopak lze míti spíše za to, že onen spor by vedl k rychlejšímu ukončení a k rychlejší možnosti vésti exekuci na zavazenou ideelní část nemovitosti, an původní hypotekární dlužník nepopřel ani výši ani dospělost hypotekární pohledávky, a lze v tom spatřovati bezpečnou oporu pro předpoklad, že dokazování dospělosti a výše hypotekární pohledávky ve sporu proti žalované by nevyžadovalo ani mnoho námahy ani mnoho času. Není proto žalobkyně oprávněna k podání odpůřčí žaloby.

Čís. 13353.

Při povolení odkladu exekuce nelze přihlížeti k morální škodě navrhovatelově, nýbrž jen ke škodě majetkové.

(Rozh. ze dne 8. března 1934, R II 83/34.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce proti advokátu. Rekursní soud zamítl návrh na povolení odkladu exekuce. Důvody: Odklad exekuce lze povolit jen, bylo-li by pokračování v exekuci spojeno pro toho, kdo odklad navrhuje, s nenahraditelnou neb těžce nahraditelnou újmou majetkovou (§ 44 první odstavec ex. ř.). Žalobce tvrdil, že by mu bylo ztíženo budoucí vyúčtování s jeho společníkem Dr. A-em (»likvidování případných budoucích pohledávek«) a že by provedená exekuce těžce ho kompromitovala u jeho mandantů. Toto nebezpečí nelze po doručení usnesení exekuci a přikázání povolujících odstraniti odložením exekuce. Z toho však, že ztíženo bude vyúčtování s Dr. A-em, vůbec nehrozí rekurentu přímá majetková újma. Že by však žalovaní nebyli s to neb ochotni vrátiti vybrané částky, kdyby podle výsledku sporu k tomu byli zavázáni, ani žalobce netvrdí, ačkoliv by to vlastně byla jediná hmotná škoda, která by mu z nepovolení odkladu mohla hroziti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel se snaží vyvrátiti jen názor napadeného usnesení o otázce, zda bez povolení odkladu mohlo by provedení exekuce ho těžce kompromitovati u jeho mandantů a tím mu způsobiti ztrátu jeho klientů (poddlužníků) a majetkovou újmu, avšak marně. Jest souhlasiti s odůvodněním napadeného usnesení, že toto nebezpečí nelze již po doručení usnesení, třeba jen exekuci povolujících, odstraniti odkladem. Je pouhou ničím nedoloženou domněnkou stěžovatelovou, že by klienti navrhovatelovi, kdyby je důsledkem přikázání pohledávek žalovali vymáhající věřitelé o zaplacení zabavených pohledávek, nepředali mu další zastupování, po případě odňali odevzdaná již zastupování a nelze k ní přihlížeti, nehledíc ani k tomu, že by příslušné žaloby nebyly podle § 308 ex. ř. podány od vymáhajících věřitelů jménem jeho, nýbrž jménem povinného. Jakým způsobem a v jakém úmyslu věřitelé postupují, vymáhajíce své pohledávky proti povinnému, je pro otázku povolení odkladu ve prospěch třetí osoby (§ 37 ex. ř.) vedlejším. Totéž platí o tom, zda jejich vymáhaná pohledávka jest jinak dostatečně zajištěna. Předpokladem pro povolení odkladu je podle § 44 první odstavec ex. ř. nebezpečí nenahraditelné nebo těžce napravitelné újmy majetkové pro navrhovatele, kdežto nebezpečí pro uspokojení vymáhajícího věřitele je jen podle druhého odstavce předpokladem pro uložení jistoty. K morální škodě navrhovatelově zákon vůbec nepřihlíží, nýbrž jen ke škodě majetkové.

Čís. 13354.

Pokud závěr nižších soudů o tom, co bylo úmyslem stran, odporuje rozumovému postupu myšlenkovému a jeho odvození ze zjištěných skutečností se přičí pravidlům důslednosti, jde o mylný závěr právní, jež